

Дејан Симоновић

Беспосличари

роман

Београд 2015.

1.

У барицама, огледало се небо, прошарано грудвицама одлазећих облака. Киша се премештала тамо где је нужнија, да натопа усеве и поља. Град је, враголанка, попрскала тек успут, као у шали. Другде је чека важнији, одговорнији задатак.

На хитно заказаној седници владе једнодушно је изгласано да се веселници, за уложени труд и савесно обављање дужности, додели посебно признање.

„Јер“, загрмео је министар трговине и телепатије, „омане ли година, бесиће нас по бандерама!“

Министар трговине и телепатије је волео јаке изразе. Имао је громак глас којим је ударао као маљем: „Буп! Буп! Буп!“ У црну земљу да те сабије.

Чланови кабинета су, и нехотице, опипали вратове.

Министарка пољопривреде и правде је похитала да умири колеге. Година ће бити родна, уверавала их је. Ето, и сама је у благословеном стању. Дакле, нема разлога за бригу. Уосталом, ни наши закони не предвиђају казне вешањем, стрељањем, гиљотинирањем, електрифицирањем, набијањем на колац, черечењем и осталим видовима отправљања са овог света.

Увек злобна опозиција је, наравно, накарадно тумачила ово законско човекољубље. Влада је, тврдили су, осудила поданике на неподношљив живот. Опозиција као опозиција, шта би друго него да закера и зановећа. То јој је посао.

Министар полиције и просвете није био превише убеђен у оно – уосталом.

„Брига руљу за законе кад побесни“, прогунђао је бојажљиво, „не насрће законским средствима већ свиме што јој дође

под руку. Ђаци су најгори, од њих се треба посебно чувати“, са нелагодношћу се сећао својих наставничких дана и пасјалучка које му је приређивала обесна младеж. Сместа је назвао потчињене да провери има ли неких неуобичајених покрета или, не дао бог, немира по улицама. Ништа, озбиљно, шефе, умирили су га. Рутинске ствари. За вече је планирана редовна туча навијача, средњег обима. Бију се Јувентусовци с Арсеналцима. Ако, ако, одобрио је први педагог и полицајац, нека се народ мало плаши, да се не обезобрази. Био је поносан на своје навијачке одреде и потајно киван што колеге из владе нису одале дужно признање овом изуму. Ни сам премијер није био свестан његове важности. Да им није мене и мојих навијача, давно би их растргли, гунђао би, насамом, себи у браду, стручњак за изгреднике и ђаке. Бацићу им оставку у лице, па нека се сами сналазе, претио је у мислима када би био посебно лоше воље. Живо је замишљао ту сцену. Видео је згранута, престашена лица. Чуо вапаје – не остављај нас!, не остављај! Узданицо! Спасиоче! Једина надо наша! А он? Шта би он на то? Некада би се умилостивио и пристао да их и даље штити. Некада би их напустио, високо подигнуте браде.

Будућа принова је усхитила читав министарски савет. Министарка саобраћаја и спорта је бременитој колегиници обећала дечја колица на електрични погон, са уграђеним монитором и бежичним интернетом. Обећала јој је и фитнес центар са теретаном.

Министар финансија и филантропије се зарекао да ће, не било му рундаве главе на раменима, властитим рукама, а биле су као лопате, ископати кредит за новорођенче, има још земаља и новчаних завода код којих се нисмо задужили.

Министарка војске и вера је топло поздравила скори долазак будућег војника и верника. Или вернице и војничнице, сасвим свеједно. И две сузе је пустила. Једну тврду, војничку. И другу ганутљиво побожну.

Министар културе и космологије је значајно ћутао.

„Ох, драга моја, драга моја“, изљубила је министарка енергетике и ентузијазма министарку пољопривреде и правде. „Чедо ће ти кроз живот ићи под високим напоном.“

Министарка забаве и здравља је колегиници отворила неограничен рачун за све апотеке и потписала јој пропусницу за све играонице у земљи.

Министар машиноградње и метаболизма је био вољан да министарки саобраћаја и спорта, одмах по завршетку седнице, направи будућег олимпијског шампиона или шампионку. Овај уместан предлог, међутим, није добио неопходну већину.

Тако је, тек што је превалило подне, завршена хитна седница владе. Влада се састајала различитим данима, у различито време. Понекад иза поноћи, када се дневни утисци слегну, догађаји сталожје, одлуке сазру. Понекад зором, да предупреди и припреми збивања. Или у подне, да их подстакне. Понекад би се у глуво доба ноћи на небу оцртала холограмска пројекција министарског сазива. Нека знају грађани да се бди над њима. На основе ове пројекције се, међутим, није могло закључити да је влада на окупу и да управо приправља судбину земље и њених житеља. Није се могло закључити ни обрнуто. Распоред заседања је држан у најстрожој тајности. Из безбедносних разлога, на наваливање министра полиције и просвете.

„Таман посла да знају кад се скупљамо, па да нас све потамане, на гомили.“

Престолонаследник је, на трему двора, до високог сјаја гланцао своје пролећне ципеле, да се читава земља у њима огледне. Гланца, тако, и гланца, и све ишчекује да се око њега, ситно пијучући, сјате народне масе па да им, брижан, баца штогод зрневља, да зобљу. Припремио је силесију цакова, напунио је њима читаву шупу.

Народне масе су, међутим, заокупљене другим послом. Пред зградом председништва се отегао ред, све тамо до главне поште, гладне писама која све ређе стижу. То председник, као и сваке среде, гледа у жуљевите дланове својих сународника и предвиђа им будућност, са запањујућом тачношћу. Ипак, забрањено му је да види сопствену. Недоступна му је и будућност земље којом председава, што понеки неваљалци злурадо тумаче.

Ни премијер не заостаје за председником. Сваког петка, од зоре до сумрака, завирује у душу напаћеног народа и дели утеху. Кутлачом, из огромног казана који се пуши. Када се казан испразни, подижу га челичним ужадима и спуштају нови. Утешитељски ред почиње тамо негде код трамвајског моста, вијуга поред аутобуске и железничке станице, олакшавајућа околност за пристигле из унутрашњости. Обигравају га продавци свакојакх напитака и ђаконија. Има и оних који ће, уз пристојну награду, радо попричекати уместо вас.

Понеко споји дане да у једном замаху заврши утешитељску и видовњачку ствар.

Уз председника, престолонаследника, премијера, министре, земља има и скупштину и остале органе народне власти.

По трговима и улицама, посланици продају лозове Народне лутрије. Срећни добитници стичу право да, у зависности од згодитка, ишамарају председника, премијера, министре и њихове помоћнике, државне секретаре и посланике. Занимање је огромно, добит за државни буџет знатна. Извлачење је петком увече, грозница тада достиже врхунац. Улице су пуне, сви су приковани уз телевизиоре. Једва да ико дише. Извлачења су јавна али се сама шамарања, из разумљивих разлога, не преносе на државној телевизији, иако је било и таквих, недоличних захтева. Народна лутрија је, наравно, добила и свој народни назив. Зову је *шамарица*.

Ваља приметити да је индустрија игара на срећу у нас доживела буран развој и изузетан процват. Веома су популарна клађења сваке врсте. Посебно је омиљена *йолицајка* која подразумева опкладе на број превара, проневера, плачки, провала, разбојништава, убистава, убистава у покушају, силовања, насилничког понашања, тешких и лаких телесних повреда и осталих дела подложних кривичном закону, којима обилује наша лепа и узбудљива земља, а почињена су у току двадесет четири часа, од поноћи до поноћи. Могуће је сецовати на комплет злодела у целини или на злочине појединачно. Занимање је огромно, скоро да достиже помаму за *шамарицом*.

По том основу, уцртани смо и у туристичку мапу света, није то мали успех. „Обиђите царство злочина!”, рекламира нас један од водећих светских туроператера.

Овакав публицитет себи у заслугу приписују, како министар полиције и просвете тако и министар трговине и телепатије. Тим поводом су, једном приликом, на седници владе између њих двојице пале тешке речи, умало да дође и до туче. Развађао их је премијер лично. Иако није морао. Могао је да их пусти да размене по који ударац, не би му то замерила министарка енергетике и ентузијазма, мало варничења ништа не шкоди, влада би тиме добила на динамици. Премало искри у кабинету, то јој је главна притужба. Има и других, али те могу да се подведу под разво.

Свако добронамеран ће закључити да код нас превладава друштвено одговорно коцкање, не пропушта да истакне шармантна PR менаџерка Народне лутрије која, почетком сваке школске године, дели бесплатне лозове и тикете основцима, док средњошколцима и студентима одобрава знатан попуст.

„Као и у сваком другом послу, и у коцкању је важно почети на време да би се достигао максимум сопствених мо-

гућности“, наглашава ова згодна, увек ведро, увек насмејана особа, која сваком својом појавом измами мноштво мушких уздаха. Менаџерка скупља те уздахе. Држи их у кућном сефу. Ваљаће јој. Не зна зашто, али је сигурна да ће јој ваљати. Помишљала је да их однесе у банку, да их украти, али јој се због нечег није дало.

Долазило је, због наше пиаровке, и до свађа.

„А за мном не уздишеш, суклато једна?“, пребацила је не једна супруга, девојка, љубавница свом мушком додатку.

Осим што продају лозове, народни посланици обављају и друге веома важне задатке, од пресудног значаја за судбину народа и државе. У скупштинском здању играју зуце, парализе, труле кобиле, ћораве баке. Уз организовано присуство туриста из читавог света. Наш платни биланс има од тога огромне користи.

Уз световну власт, у земљи делује и духовна. Духовна лица лепо поју и још лепше машу кандилом, милина и слушају, и гледати. Има и безбожника који су на рачун ових лица певали песмицу: „Иде попа око тебе, пази да се не огребе“, али се на такве зловнике нећемо обазирати.

Не знамо став духовних власти поводом величанственог туристичког пробоја миле нам отаџбине. Знамо једино да је извесни Ђ. М., свештеник по занимању, фудбалер из хобија, са снажном батеријском лампом у руци, и по најзабаченијим градским сокацима трагао за изгубљеном вером. Не знамо да ли ју је и нашао.

Поред органа домаће производње, имамо и импорт првокласног квалитета. То је Савет амбасадора који домаћим органима олакшава обављање претешких државничких обавеза, подучавајући и усмеравајући, корећи их када треба, хвалећи када су заслужили. Уме Савет, као брижан родитељ, и да подвикне ако је то неопходно. Не либи се ни да нареди. Савет амбасадора заседа у представништву једне

светске силе чије име није упутно помињати, да нас не поједе мрак. Мрак има здраве и оштре зубе. Све природне, ниједан вештачки. Нигде пломбе, нигде каријеса. Зато што се мрак правилно храни и редовно одржава хигијену зуба и усне дупље. Био је истакнут као пример и на Светском конгресу стоматолога у Охају. Ко не верује, нека сам провери. На властиту одговорност.

Савет амбасадора не предвиђа будућност, не дели утеху, али дели упозорења, забране, наредбе.

Уопште, наша лепа отаџбина је богата свим облицима власти и другим природним благом.